

Szószerk – Úrasztala – Szerartások

PÁLFFY TAMÁS SZABOLCS

JÉZUS ÉLETÜNK KENYERE

„És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert íme hirdetekek néktek nagy örömet, mely az egész népnék öröme léssen: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”

*„...én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővölködjenekek.”
(Lk 2,10–11; Jn 10,10b)*

Karácsonyt ünneplő Gyülekezet, kedves Testvéreim!

Ilyenkor, karácsony időszakában vásárlási lázban égünk. Az üzletek zsúfolásig megtelnek vásárlókkal. Az újonnan megnyílt, Marosszentgyörgy és Nagyerne között található nagyméretű áruházba a karácsonyt megelőző hetekben, napokban csak órák utáni sorban állás után lehetett bejutni. Az év folyamán céltudatosan félretett kis pénzünket szereteinknek szánt meglepetésre fordítottuk. Sokan úgy gondoljuk, hogy a drága ajándékokkal, a fényűzéssel most karácsonykor leróhatjuk az együvé tartozás kötelességét, amelyet szeretetnek nevezünk. Kínos igyekezettel törekszünk ragyogó tisztává varázsolni családi hajlékainkat, s a tőlünk telhető legnagyobb figyelemmel arra összpontosítunk, hogy rendben legyenek a dolgaink. Az üdvözlőlapokon kellemes karácsonyi ünnepeket kívánunk egymásnak, de gondolunk-e arra, hogy ennek megvalósulása csakis tőlünk függ? Ilyenkor bármit tehetünk, ha év közben megfeledekezünk egymásról, mostani buzgóságunk csak porhítás egymás szemébe.

Elgondolkodtató egy kortárs író megállapítása, mely szerint ez a kínos rendezgetés belső, lelki világunk rendezetlenségére utal. Ezt a megállapítást természetesen nem fogadjuk el minden további nélkül, és nem is általánosíthatjuk, de rejtőzik benne egy csipetnyi valóság.

Kedves Testvéreim! Talán szokatlan számotokra, hogy karácsonyi beszédem alapgondolatául a Lukács evangélista szerinti születéstörténeti részlet mellé egy másik verset is választottam János evangéliumából, amely így hangzik: „én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővölködjenekek.” Megérzésem szerint ezek a

bibliai versek karácsony lényegének megragadásában segítenek bennünket, ki-egészítik egymást, s így egybefonódva egy rövid, de sokatmondó üzenetet hordoznak, táviratszerűen így fogalmaznám meg: Jézus az életünk kenyere!

Az angyali örömmüzenet – Jézus világra jöttének bejelentése – mindannyiunk számára ismerős, már gyermekkorunktól szívünkben és lelkünkben hordozzuk.

Vajon felnőtként képesek vagyunk-e gyermeki lélekkel fogadni az örömhírt, nevezetesen azt, hogy megszületett Jézus, aki számunkra a Megtartó? Meg tudja-e tartani Jézus bennünk az embert az embertelenségben? Egyáltalán hálásak vagyunk-e Istennek azért, hogy megajándékozott minket Jézussal, s benne megmutatta, hogy milyenek képzeli el az igaz embert? Mit jelent a mi életünkben Jézus születésének ténye, mély Isten-hite, s ebben gyökerező emberszeretete, kétezer év távlatából is fénylő tanításai?

Jézus tisztán és érthetően mondta, hogy miért is jött ő a világra: „én azért jöttem, hogy életük legyen...”

Életünk legyen! Milyen egyszerűnek tűnik ez a kijelentés, és mégis milyen sokrétű jelentéstartalommal bír. Milyen életünk legyen, testvércim? Testi-, lelki-, szellemi életünk? Az első (vagyis a testi) magától értetődő, sőt ezzel törődünk talán a legtöbbet, mert nem tulajdonítunk kellő figyelmet a jézusi mondásnak, amely szerint: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik.” (Mt 4,4).

Tény az, hogy testi életünk fenntartásához táplálékra van szükségünk. Alapvető táplálékunk a kenyér. Legöregebb öregjeink ma is így nevezik a búzát, a kenyeret: *az Élet*. Félelmetes, tiszteletet parancsoló jelkép. „Soha ne dobd el a kenyérkaréjt, eszedbe ne jusson kitépni a kalászt!” Ezt az évszázados tanítást gyakran hallottam az idősektől. Valahányszor elhangzott a figyelmeztetés, a megmaradás titkát hallottam felcsendülni, s valahogy sohasem támadt kedvem megmosolyogni az időseket. A kenyér tehát megtartó, éltető erő számunkra, s a népi bölcsességek is gyakran említik: „A kenyér jó útítárs.” „Fekete kézzel keresik a fehér kenyeret.” „Ki dolgozni nem szeret, nem érdemel kenyeret.”

Jézus azért született, hogy életünk kenyere lehessen! Isten ajándéka Jézus születése, s ez megtartó erőforrás a keresztyén ember számára, akárcsak az éltető kenyér.

Engedjétek meg, hogy ezt a metaforát, *Jézus életünk kenyere*, egyik magyar nyelvű televíziós csatorna kulturális műsorából látottakkal képszerűsítsem.

Egy Regőczy nevű pap vallomásáról van szó, aki lelkész társaival együtt ártatlanul éveket ült börtönben. Nagyon mostoha körülmények között éltek, apró kis cellában tízen voltak összezsúfolva, s a napi fejadagjuk is csak éppen ahhoz volt elég, hogy éhen ne haljanak. Közeledett karácsony ünnepe, és Regőczy már az első adventi vasárnaptól kezdte félretenni mindennapi kenyéradagját. Társai kérdezték, hogy miért vonja meg magától még azt a kevés kenyeret is, amire ő

azt felelte, hogy meglepetést szeretne készíteni számukra. Szorgosan gyűjtötte a kenyéradagjait, s közben napról napra gyengébb lett. Végre elérkezett karácsony estéje, s a társak meglepetésére Regőczy elővett egy kenyérből formált kis Jézus-szobrot. Egy gyertyacsonk is előkerült, s ezt meggyújtva, s egymásba karolva körülállták a kis Jézus szobrát, s így énekelték a Mennyből az angyal című karácsonyi dalt. A meghitt karácsonyi hangulatot azonban hamarosan megzavarták az örök, akik egy új rabot löktek be a cellába. Ez a férfi alighogy meglátta a többieket, erőtlen hangon kérte őket, hogy adjanak egy kis kenyeret, mert már napok óta nem evett semmit. Regőczy egy pillanat erejéig arra gondolt, hogyha most odaadják a kenyér Jézus szobrocskát, akkor odalesz a karácsonyi hangulat. Ám a következő másodpercben már nagylelkűen adta át a kenyér-Jézust, hiszen rádöbent arra, hogy miért is született meg Jézus : azért, hogy az élet kenyere legyen, s ezáltal Megtartónk is.

Talán felmerül bennünk a kérdés, hogy miképpen lehet Jézus napjainkban is az élet kenyere?

A válasz egyszerű: élnünk kell vele, használnunk kell őt egy életen keresztül. Karácsonykor a kinti hideg ellenére mindenki szívét melegség tölti el. Jó lenne, ha ebből a melegből tartalékolnánk egész évre, mert akkor mi is úgy tudnánk cselekedni, ha úgy hozná az élet, mint Regőczy.

Karácsony ünnepén megtartó, éltető kenyér szavaival így szól hozzánk a jézusi lelkületű költő-óriás:

„Legalább húsz fok hideg van,
Szelek és emberek énekelnek,
A lombok meghaltak, de született egy ember.
Meleg, magvető hitünkről
Komolyan gondolkodnak a földek,
Az utcák biztos szerelemmel
Siető szíveket vezetnek,
Csak a szomorú szeretet latolgatja,
Hogy jó most, ahol nem vágta ablakot,
Fa nélkül is befül az emberektől...
De hová tesz majd a muskátlikat?
Fölöttünk csengőn, tisztán énekel az ég,
S az újszülött rügyező ágakkal
Lángot rak a fázó homlokok mögé.”

(József Attila: *Karácsony*)

A gondviselő Isten áldja meg karácsonyunkat, hogy öröm- és szeretetteljes legyen az ünnep! Ámen.

PÁLFI DÉNES

FEKETE ÉS PIROS NAPOK

*„Egyetlen napomért sem szégyenkezik szívem”
(Jób 27,6 – katolikus fordítás)*

Az év utolsó óráiban természetes, magától értetődő feltennünk a számonkérő kérdést: milyen is volt ez az esztendő, milyenek voltak napjai?

Ha a falinaptárra tekintünk, láthatjuk, hogy azon fekete- és pirosbetűs napok váltogatták egymást, számszerint 300 feketebetűs és 65 pirosbetűs nap, a hétköznapok és az ünnepnapok arányát jelölve, arra figyelmeztetve bennünket, hogy életünkben ideje van a munkának, és ideje az ünneplésnek, a pihenésnek. Sokan csak a feketebetűs, szürke hétköznapokat látták, a pirosbetűseket nem. Éjt nappallá, ünnepnapot is hétköznapná tevő, test-, lélek- és idegőrlő igyekezet, hajsza, földi kincsekért való szakadatlan rohanás, közömbösség, fásultság „vakított meg” őket. S életükből – sajnálatos módon – kiestek a pirosbetűs napok, az Isten- és emberszeretet, a lelki és szellemi értékek.

Hányan voltak, akiknek életében a szenvedés, a szegénység, a nyomorúság, a gyász, a fájdalom feketebetűssé változtatta a pirosbetűs napokat is! Gondoljunk csak a világ számos táján lejátszódott természeti katasztrófák, árvizek, földrengések, járványok áldozataira, akik könnyeik, súlyos, emberéletet is követelő veszteségeik, az őket ért csapások miatt csak fekete napokat „láttak” ebben az esztendőben. Gondoljunk arra a családra, amelynek tagjai kevéssel karácsony előtt veszítettek el fájó hirtelenséggel egy drága hitvest, szülőt, nagyszülőt, testvért, gyermeket, s amelyben a szeretet ünnepének pirosbetűs napján fekete gyászba borultak a szívek.

Aztán voltak, ha kevesen is, olyanok, akik a „szürke” hétköznapokat is ünneppé, a feketebetűs napokat is pirosbetűssé tudták tenni hitükkel, szeretetükkel, jóságukkal, egymás iránti hűségükkel, ragaszkodásukkal, becsületükkel, emberségükkel, lelkiismeretes munkájukkal, áldozatukkal, lelki és szellemi, igazi értékek gyűjtésével. Egy lelkészt arról kérdeztek meg: hol fogja ünnepelni a karácsonyt, hol tölti a szilvesztert? Mikor azt felelte, hogy otthon, családjában, gyülekezetében, csodálkozva néztek rá: hát nektek ezek nem ünnepek? De igen – válaszolta a lelkész. Csakhogy számunkra az év minden egyes napja ünnep.

Sajnos kevesen vannak, akik így gondolkoznak és élnek, akik életvitelükkel bánatból is örömet, veszteségből is sikert, a hétköznapokból is pirosbetűs ünnepet teremtenek. És sokan azok, akik gyarlóságukkal, emberhez méltatlan életükkel „befeketítik”, elünneptelenítik az évet, s aztán siránkoznak, hogy rossz volt